ԲՈՎԱՆԴԱԿՈՒԹԻՒՆ

1951 ՅՈՒԼԻՍ – ՕԳՈՍՏՈՍ Թիւ 7-8

ԳՐԱԿԱՆ էջ

Հ. ՄԵՍՐՈՊ ՃԱՆԱՃԵԱՆ. – Եղիա Տէմիրճիպաշեան (շար.) 145

Թ. ԱԶԱՏԵԱՆ. – Ձօն (քերթուած) . . . 155

Տոքթ. Պ. ՄԻՍԱՔԵԱՆ. – Նարեկացիին բարոյագիտական տեսակէտը և անոր ազդիւրը (շար.) 156

ՀՐԱՁԱՁ. – Հոգիս հրդեհը (քերթուած) . . 160

» . – Քերթողին արձանը (քերթուած) . 181

Հ. Մ. ՃԱՆԱՃԵԱՆ. – Փորձ մը Նարեկեան Աղօթամատեանին նոր թարգմանութեան . . 165

ԱՐՄԱՒԻՐԵԱՆ. – Տրտում է հոգիս (քերթուած) . 187

ՊԱՏՄԱԿԱՆ

Հ. Յ. ԱՏԷՄԵԱՆ. – Մաս-Ուտի արաբ պատմագիրն ու Հայերը 161

Հ. ՂԵՒՈՆԴ ՏԱՅԵԱՆ. – Եր. Պիոս Ժ. Ա. Քահանայապետ 169

ԳԵՂԱՐՈՒԵՍՏԱԿԱՆ

Հ. Մ. Ճ. – Ճիամպաթթիսթա Թիէփոլոյի ցուցահանդէսը Վենետիկի մէջ . . . 182

» » » – Փրոֆ. Եդուարդ Եփրեմեան . . 185

» » » – Փրոֆ. Ագնէս Միլտոնեան . . 186

ԱՅԼ, ԵՒ ԱՅԼ

ՏԱՆԳԻ.– Գրչի և հացի պայքար (Ժատանց) . 188

SOMMAIRE

1951 Juillet – Août N. 7-8

LITTÉRATURE PAGE

P. Mesrop Djanachian. – Elie Démirdjibachian (suite) 145

T. Azadian. Voeu (poésie) 155

Dr. B. Missakian. – La morale et la médecine dans Naregh (suite) . . . 156

Hratzaïd. – Incendie dans mon âme (poésie) 160

» » . – La statue du poète (poésie) . 181

P. M. Djanachian. – Essai d'une nouvelle traduction de Naregh . . . 165

Armavirian. – Tristesse d'âme (poésie) . 187

HISTOIRE

P. J. Ademian. – L'historien arabe Mass-Oudi et les Arméniens 161

P. Léonce Dayan. – Le bienheureux Pie X 169

BEAUX-ARTS

P. M. Dj. – L'exposition de Giambattista Tiepolo à Venise 182

— – Prof. Eduard Eprémian . . 185

— – Prof. Agnès Mildonian . . 186

DIVERS

Danki. – Lutte de plume et du pain . . 188

ԲԱԶՄԱՎԷՊ

ՀԱՆԴԻՍԱՐԱՆ

ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ – ԳՐԱԿԱՆ – ԳԻՏԱԿԱՆ – ԲԱՐՈՅԱԿԱՆ

1843 – 1951
109-ՐԴ ՏԱՐԻ

ՅՈՒԼԻՍ – ՕԳՈՍՏՈՍ
ԹԻՒ 7 – 8

ԵՂԻԱ ՏԷՄԻՐՃԻՊԱՇԵԱՆ

(Շար. տես Բազմ. 1951, թ. 5–6, էջ 97)

ԵՂԻԱՅԻ ՆԿԱՐԱԳՐԻՆ ԸՆԴՀԱՆՈՒՐ ԳԾԵՐԸ. – ՆԻՐՎԱՆԱՅԻ ԽՈՐՀՈՒՐԴԸ. – ԵՂԻԱ ԵՒ ԱՍՏՈՒԱԾ.

Եղիայի մէջ մարդը խառնուրդ մըն է դէպի բարձրութիւն ձգտող մտասեւեռումներու, եւ միանգամայն ազեռալի անկումներու՝ հետեւանք իր հիւանդոտ խառնուածքին: Անոր նկարագրին ընդհանուր գծերը վերլուծելու այս մեր ճիգը՝ պարզապէս անկատար մերձեցում մըն է անոր հոգեկանին, որ իր մռայլ խորքովը մնաց միշտ մեծ անծանօթը նոյնիսկ իր ժամանակակիցներուն:

Կանուխէն, իր թարմ երիտասարդութենէն, Եղիա յայտնուեցաւ արտակեղրոն հոգի մը: Ինքն ալ գիտակից էր իր հոգիի այդ վիճակին: Կը բաւէ նկատել զինքը իր աշխատանոցին մէջ՝ հասկնալու համար տէրվիշ փիլիսոփան՝ որ կար այդ մարդուն մէջ. թաղուած գրքերու տարամարդուն մէջ. թաղուած գրքերու տարափին տակ, գրքե՛ր գրասեղանին վրայ, գրքե՛ր բազմոցներու վրայ, լրագիրնե՛ր, պարբերաթերթե՛ր հայ եւ օտար՝ աթոռներու եւ սենեկին անկիւնները նեռուած, գրքե՛ր դարձեալ պատին վրայ բացուած դրաղարաններու խորը, թուղթերու ծրարներ՝ ուրիշ անկիւն մը, վէտանե՛ր եւ Աստուածաշունչը, Հոմերոսն ու Լուկրեւրեւահար, որ իր գրասեղանը կը ծածկեն ամբողջապէս. քահանայ մեծ հօրը պատկերը իր դէմը, Լորա Պայրընի նկարը պատին վրայ Խաչելութեան քով, ժամացոյցներ՝ պատէն կախուած լուռ եւ անգործ, կանթեղ, դաւաթ ու չիչ դարակներու մէջ գրքերու հետ խառն... Խառնաշփոթ արտաքին մը՝ որ հայելին է նոյնքան շփոթ ու խառնակ մտային կազմի եւ աշխատանքի: Գիշերները հսկող, մտատանջ եւ մտազրաղ շարունակ, խորտակուած իր ֆիզիկականով՝ Եղիա գրքերէն վեր չէր բարձրացներ աչքերը: Ու երբ վեր առնէր դանոնք, կ'երթային անոնք պարապութեան